

ת"פ 9906/03/21 - מדינת ישראל - תביעות לכיש נגד HEMA HEMA, אמה פוגירטי

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 9906-03-21 מדינת ישראל נ' HEMA

לפני כב' השופטת נגה שמואלי מאיר, סגנית נשיא
המאשימה (המשיבה)
מדינת ישראל - תביעות לכיש
ע"י ב"כ עוה"ד הילה מלול
נגד
הנאשמת (המבקשת)
HEMA HEMA אמה פוגירטי
ע"י ב"כ עו"ד יוסף סיי

החלטה

האם יש מקום להיעתר לבקשת הנאשמת לפסיקת הוצאות משפט לפי סעיף 80 לחוק העונשין התשל"ז-1977, (להלן: "חוק העונשין", "החוק"), לאחר שבית-המשפט הורה על ביטול כתב האישום כנגדה לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), כעתירת המאשימה ובהסכמתה, זו השאלה העומדת לפתחי.

א. השתלשלות העניינים בתיק:

1. ביום 04.03.2021, הגישה המאשימה כתב אישום כנגד הנאשמת בעבירה של **תקיפה סתם** לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 05.02.2021 בסמוך לשעה 17:56, הועסקה הנאשמת כמטפלת סיעודית של הגב' מ' (להלן: "הגב' מ'"; "הקשישה" (נ.ש.מ)), שהייתה במועד הרלוונטי לאישום כבת 86, בדירה ברחוב ... באשדוד. במועד זה, אחזה הנאשמת בכרית והשליכה אותה לעבר פניה של הגב' מ'. עוד ובאותו מעמד, אחזה הנאשמת בכרית והצמידה אותה על פניה של הגב' מ' באופן שהכרית סגרה על פניה של הגב' מ' ושחררה את הכרית לאחר כמה שניות.
3. בדיון שהתקיים בפני כב' השו' ט' לחיאני-שוהם ביום 14.11.2021 (להלן: "המושב הקודם"), טענה ההגנה טענת 'הגנה מן הצדק' מהטעם של קושי ראיתי מהותי הקיים לשיטתה בתיק ומהטעם שהנאשמת לא קיבלה לידיה הודעה על פתיחת התיק מחדש ע"י תחנת משטרת אשדוד לאחר שפרקליטות מחוז דרום (פלילי) החליטה על סגירתו בעילה של חוסר ראיות בהעמדה לדין. בית-המשפט הורה על דחיית הבקשה, תוך שקבע כי הגם שלא קיימת אינדיקציה לשליחת מכתב המודיע לנאשמת על פתיחת התיק מחדש, הרי ששליחת מכתב ידוע עם הגעת התיק ללשכת התביעות יש בו כדי לרפא את הפגם, ומשכך לא ניתן להגדיר את התנהלותה של המאשימה כהתנהגות נפסדת הפוגעת בזכויותיה של הנאשמת אשר סותרת את עקרונות הצדק וההגינות המשפטית, ובוודאי לא כזו המצדיקה את ביטול כתב האישום כנגדה. עוד נקבע כי השלב הנכון לבחון את טענות ההגנה לקושי ראיתי מהותי בתיק הינו במסגרת ניהול ההליך העיקרי, עת בית-המשפט נחשף למלוא חומר הראיות (עמ' 5, שורות 20-5

- להחלטה מיום 16.12.2021).
4. ביום 16.01.2022, לאחר שההגנה הודיעה כי היא אינה מעוניינת ליטול חלק בהליך גישור בתיק, ניתן ע"י הנאשמת מפי בא כוחה מענה מפורט לכתב האישום והתיק נקבע לשיבת הוכחות לפני ליום 07.06.2022.
5. ביום 10.04.2022, נערך הליך גישור ע"י נשיא בתי המשפט במחוז דרום, כב' השו' א' גבזון, לאחר שההגנה נתנה לכך את הסכמתה.
6. ביום 06.06.2022, הוריתי לבקשת המאשימה ובהסכמת ההגנה שניתנה בכתב, על ביטול כתב האישום שהוגש כנגד הנאשמת בהתאם לסעיף 94(ב) לחסד"פ.
7. ביום 12.09.2022, הגישה ההגנה בקשה בכתב לפסיקת פיצויים לפי סעיף 80 לחוק העונשין וביום 17.11.2022, התקבלה תגובת המאשימה הימנה עולה כי המאשימה מתנגדת לבקשה ועותרת לדחותה על הסף.
- ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)
8. בדיון שהתקיים לפני ביום 27.12.2022, חזרו הצדדים על עיקרי טיעוניהם בעל פה ובדיון שהתקיים לפני ביום 04.01.2023, הציגה ההגנה את סרטוני מצלמות הגוף של השוטר שהגיע למקום מיד לאחר קורות האירוע מושא כתב האישום.
9. ההגנה הטעימה, כי לא היה כל יסוד להאשמה כנגד הנאשמת וכי לא היה די בחומר הראיות שהיה מצוי בתיק החקירה כדי להשיג הרשעה בפלילים. ההגנה מיקדה את עיקר טענותיה בכמה ראשים ובהם, במחדלי החקירה הקיימים בתיק, ובכלל זה בכך שהיחידה החוקרת נמנעה מלתפוס ראייה חפצית מהותית בדמות הכרית (או הטיטול), ובאי בדיקת המרחקים שבין הבניין שבו התגוררה הקשישה לבין הבניין שממנו צפו העדות במתרחש; בפגם שנפל בנוסחו של כתב האישום, בכך שהוא כלל את שמה של הקשישה ברשימת עדי התביעה, חרף העובדה כי היה ידוע למאשימה כי הלה איננה מתקשרת ואיננה מתפקדת כלל; בתיאום הגרסאות של שלוש עדות התביעה, ששמו להן למטרה להפליל את הנאשמת על לא עוול בכפה; ובקשר שרקמו ביניהן לכאורה ע"ת/1, ובתה של הקשישה (ע"ת/2), להעליל על הנאשמת עלילת שווא. כל אלה כך נטען, עולים כדי מחדל ורשלנות מצד המאשימה. לחיזוק טענתה הפנתה ההגנה להחלטתה של הפרקליטות 13.02.2020, לסגירת התיק לאחר שזו בחנה את הראיות שבו ולא ביקשה לבצע השלמות חקירה או לחקור מעורבים נוספים.
10. ההגנה, לא רק שהפנתה בבקשתה לחומר הראיות המצוי בתיק ובו, התלונה שנמסרה למוקד 100 ע"י המודיעה (ע"ת/5); המזכרים ודו"חות הפעולה שנרשמו ע"י השוטרים; ההודעות השונות שנגבו מהעדות; דו"ח ביצוע העימות שנערך בין ע"ת/1, לבין הנאשמת והסרטונים ממצלמות הגוף של השוטר, אלא שההגנה עמדה באריכות על הסתירות והתהיות שעולות מגרסתן של שלוש עדות התביעה הנלמדת מהודעותיהן, לגרסתה הבלתי מהימנה של ע"ת/1, שמסרה גרסה מתפתחת הסותרת את עצמה; ולגרסתן הבלתי מהימנה והשקרית של ע"ת/4 וע"ת/5, כשלשיתתה שלוש העדות מסרו הודעות הסותרות זו לזו, הנוגדות זו לזו והסותרות את הנחזה במצלמות הגוף של השוטר, שמובילות למסקנה "ברורה כשמש" כלשונה, שלא היה מקום להגשת כתב האישום כנגד הנאשמת בהעדר כל סיכוי להרשעה בתיק. זאת ועוד, הפנתה ההגנה להודעת בתה של הקשישה (ע"ת/2), וגם לבקשות שהוגשו מטעמה ונדונו בערכאה אחרת, שהובילו לטענתה לתלאות ולנזקים נוספים שפגעו בנאשמת פגיעה קשה כתוצאה מניהול ההליך הפלילי שננקט כנגדה.
11. בסופו של יום הטעימה ההגנה, כי נוכח האשמת השווא; מחדלי החקירה; הפגם בנוסחו של כתב האישום; העדויות הסותרות; אי שליחת מכתב יידוע לנאשמת ע"י המאשימה באשר להגשתו מחדש של כתב האישום כנגדה; עיוות הדין שנגרם לנאשמת; בקשתה של המאשימה לחזרה מכתב האישום יום עובר למועד ישיבת ההוכחות שנקבעה בתיק וניהול הליך סרק - קמה בעניינה של הנאשמת העילה של "לא היה יסוד להאשמה". לחילופין טענה ההגנה, כי קמה בעניינה של הנאשמת העילה החלופית בגינה מוצדק יהא לפצות את הנאשמת שעניינה

- "נסיבות אחרות המצדיקות זאת"**, וזאת בשל גרימת הנזקים שנגרמו לנאשמת בעטיה של פעולה רשלנית מצד המאשימה הן בדרך חקירתה והן בדרך ניהול המשפט על ידה בתיק זה. עוד נטען כי בשל אותה חקירה שהתנהלה כנגד הנאשמת נשללה הימנה אשרת העבודה והיא לא יכולה הייתה לעבוד בעבודת סיעוד ונותרה ללא כל מקור הכנסה בתחום זה עד עצם היום הזה, וכי הרחקתה של הנאשמת מבית המתלוננת למשך 15 ימים כמצוות המשטרה, הותירה את האחרונה ללא רכוש וללא כל קורת גג. לצד זאת צוין, כי הנאשמת עובדת כיום בניקיון בתים (כמצוין בסעיפים 65 ו-73 לבקשה).
12. כמו כן, נטען כי על המאשימה לפצות את הנאשמת על ההוצאות הנלוות שנגרמו לה כתוצאה מניהול ההליך, כדוגמת שכר טרחת עורך דין (ובעניין זה הפנה הסנגור לע"פ 7826/96 **רייש נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (08.05.1997); לת"פ (תל אביב) 13102-05-11 **ספיאשווילי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.01.2014); לע"פ 1042/05 **מדינת ישראל נ' פדרמן** [פורסם בנבו] (18.11.2007); ולמאמרו של ד"ר עומר דקל (דקל, "הזכאי זכאי לפיצויים?", עלי משפט ט' תשע"א 523, 549)). בסיכומם של דברים, עתרה ההגנה לפסוק לנאשמת פיצויים שלא יפחתו מסך של 20,000 ₪ וכן שכר טרחת עורך דין בסך של 5,000 ₪ ובסה"כ סכום של 25,000 ₪.
13. **מנגד**, המאשימה עמדה באריכות על המסגרת הנורמטיבית של סעיף 80, **לחוק העונשין**, על שתי העילות הקבועות בו ועל נטל ההוכחה המוטל על הנאשמת לקיומה של אחת העילות, תוך שהפנתה בעניין זה לרע"פ 4121/09 **שגיא נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (02.03.2011), (להלן: **פרשת שגיא**); ולע"פ 5923/07 **שתיאוו נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (06.04.2009), (להלן: **פרשת שתיאוו**).
14. עוד הוסיפה וטענה המאשימה, כי לאור הפסיקה שהובאה, הרי שגם אם בית-המשפט סבור כי הנאשמת עמדה בנטל ההוכחה, עדיין הלה איננה זכאית לפיצוי באופן אוטומטי, שכן ישנם חששות הטמונים במתן פיצויים לטובת נאשם מקופת המדינה כדוגמת החשש לרפיון ידיהם של הגורמים המופקדים על אכיפת החוק והחשש שהליך השיפוי והפיצוי יביא לחזרה על משפט פלילי בהיפוך, כך שהנאשם שזוכה יהיה מאשים ואילו המדינה תהא נאשמת (בעניין זה הפנתה המאשימה ל**פרשת שגיא**, לעיל, ולע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (22.01.2002), (להלן: **פרשת דבש**)).
15. בכל הנוגע לעילה שעניינה **"לא היה יסוד להאשמה"** הלה הפנתה ל**פרשת שגיא**, לעיל; לע"פ 5097/10 **בוגנים נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.01.2013), (להלן: **פרשת בוגנים**); ולבג"צ 4736/98 **מערב נ' היועץ המשפטי לממשלה** [פורסם בנבו] (06.03.2000), ולפרשנות המרחיבה של בית-המשפט העליון בכל הנוגע לשיקול הדעת הרחב המסור למערכת התביעה בהערכת הראיות ובשיקולי העמדה לדין, ולכך שלא בנקל יתערב בית-המשפט בשיקול דעת זה.
16. לגופו של עניין, טענה המאשימה **שאכן היה יסוד להאשמה**, שכן בתיק דנן נאספו ע"י היחידה החוקרת ראיות למכביר ובעלות משקל, אשר הצדיקו את הגשתו של כתב האישום כנגד הנאשמת ובהן, **דיווח של אזרחית למוקד 100; הודעות העדות (ע"ת/1, ע"ת/4 וע"ת/5); דו"ח העימות שנערך בין ע"ת/1 לבין הנאשמת; הנחזה בסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים; והודעת הנאשמת.**
17. בסיכומה של נקודה זו ולאחר שניתחה את העדויות לרבות הנחזה בסרטוני מצלמות הגוף, טענה המאשימה כי הצטברותן של ראיות אלה, לרבות העובדה כי לא היה לעדות התביעה כל אינטרס בהפללת הנאשמת ומשלא הוכח כל מצב קיצוני של אי סבירות בולטת בהעמדה לדין כפי שפורש **בפרשת שתיאוו**, לעיל, או שכתב האישום הוגש בסיטואציות חריגות של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה ביותר או אי סבירות מהותית בולטת כפי שפורש **בפרשת בוגנים**, לעיל - הרי שהדבר מצביע באופן חד משמעי על כך שהיה מקום להגשת כתב האישום כנגד הנאשמת בגין העבירה שבגינה הלה הועמדה לדין.
18. באשר לעילה של **"נסיבות אחרות המצדיקות זאת"**, הוטעם כי **בפרשת דבש**, לעיל, נקבעו שלוש קטגוריות של

נסיבות להכוננת שיקול הדעת של בית-המשפט במתן פיצוי והן, **נסיבות שעניינן הליכי המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם; ונסיבותיו האישיות של הנאשם.**

19. בהתייחסה לקטגוריות אלו, סברה המאשימה כי **ההליך התנהל בצורה סבירה ותיקנה** ולנאשמת ניתן יומה בבית-המשפט והיא ניצלה זאת הן בשלב המקדמי של הדיון בבקשתה לביטול כתב האישום בטענת 'הגנה מן הצדק' (שנדחתה על ידי המותב הקודם), והן בהעלאת עיקר טענותיה בישיבת הגישור. בהמשך לאלו נטען כי לאחר ישיבת הגישור ערכה המאשימה חשיבה נוספת יחד עם ב"כ הנאשמת ובמסגרתה הוסכם על חזרה מכתב האישום בהסכמה. הדבר נבע, לאחר בחינה מחודשת של האינטרס הציבורי ועקב פטירת **הגב' מ' ז"ל** אל מול הקשיים הראייתיים שנבעו מכך; **באשר לאופי הזיכוי**, טענה המאשימה כי אין המדובר בזיכוי המבוסס על קביעה פוזיטיבית של בית-המשפט, אלא בהחלטה על חזרה מכתב האישום וביטולו לאור הסכמת ב"כ הנאשמת מכוח הנסיבות שנוצרו עם מות הקשישה; ובהתייחסה **לנסיבותיה האישיות של הנאשמת**, טענה המאשימה כי הנאשמת לא ביססה בראיות את טענותיה בדבר הנזקים שנגרמו לה בגין ניהול ההליך הפלילי מושא בקשה זו, תוך שהמסמכים שהיא צרפה על אודות הליכים משפטיים מקבילים בעניינים אחרים, שהתנהלו או מתנהלים בערכאות אחרות ובכלל זה בבית הדין האזורי לעבודה אינם קשורים באופן ישיר להליך דנן, מה עוד, שלא נקבעו בהם מסמרות.

20. באשר לרכיבי הפיצוי להם טענה הנאשמת, הוטעם כי סעיף 80 **לחוק העונשין** מוגבל לפיצוי בגין הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו של נאשם ולא פיצויים בגין עגמת נפש, נזק נפשי או עקיף. בהמשך לאלו נטען כי גם עיון בתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982 מלמד, כי ניתן לשלם שכר טרחת עורך דין גבוה מזה שנקבע אך לא יותר מחמישים אחוז מזה שנקבע בו. משכך, לדידה, דרישת ההגנה לתשלום שכר טרחת עורך דין לא רק שאיננו מגובה באסמכתאות, אלא עולה על הסכום המקסימלי הקבוע בחוק.

21. לאור כל המקובץ לעיל, עתרה המאשימה לדחות את בקשת הנאשמת להשתתף פיצויים והוצאות שכר טרחת עורך דין.

22. למען שלמות התמונה יצוין, כי בדיון שהתקיים לפניו ביום 04.01.2023, הוסיפה המאשימה ועתרה לחייב את ב"כ הנאשמת בהוצאות אישיות בסך של 2,000 ₪ נוכח בזבוז זמנו השיפוטי היקר של בית-המשפט בהגשת בקשה שנפרשה על פני יתר מ-100 עמודים, שהוגשה ע"י ב"כ הנאשמת לאחר שהלה נתן הסכמתו לחזרת המאשימה מכתב האישום, ובעצם כך שבבקשתו ובניהול הדיונים הממושכים בבקשה, ובהטרדתה של המאשימה בקיום הדיון הנוסף לצורך צפייה בסרטוני הגוף של השוטר - הפכה הבקשה לפסיקת פיצויים דה-פקטו להליך של הבאת ראיות (אותו בקשו הצדדים לחסוך מעצם הסכמתם המשותפת לחזרה מכתב האישום).

דיון והכרעה

23. הסעיפים הרלוונטיים לעניינינו הנם סעיף 80 **לחוק העונשין** וסעיף 94 **לחסי"פ**.

24. סעיף 80 **לחוק העונשין** אשר כותרתו "**הוצאות ההגנה מאוצר המדינה**" קובע כדלקמן:

"80.(א) **משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.** (ב) **שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, סכומי מקסימום להוצאות ולפיצויים האמורים.** (ג) **החלטת בית המשפט לפי סעיף זה ניתנת לערעור כפסק דין בפלילים."**

25. סעיף 94 **לחסי"פ** שכותרתו "**תוצאות חזרה מאישום**" קובע כך:

94. (א) חזר בו תובע מאישום לפני תשובת הנאשם לאישום, יבטל בית המשפט את האישום; חזר בו לאחר מכן, יזכה בית המשפט את הנאשם מאותו אישום. (ב) בהסכמת התובע והנאשם רשאי בית המשפט לבטל אישום, בכל עת עד להכרעת הדין, ודין הביטול יהיה כדין ביטול לפני תשובת הנאשם. (ג) אישום שבוטל, לפי סעיף קטן (ב), לא יוגש מחדש אלא באישור היועץ המשפטי לממשלה ומטעמים שיירשמו".
26. יוצא אפוא, כי שני התנאים החייבים להתקיים כדי שבית-משפט יהיה רשאי לחייב את המדינה לשלם פיצויים לפלוני שהואשם במשפט פלילי ולשפותו בגין הוצאות שעמד בהן במשפטו הנם: **האחד, כי פלוני עמד לדין פלילי ויצא זכאי בדינו**. אותו דין יחול במקרה שבו בוטל אישום כהוראת סעיף 94(ב) **לחסד"פ**, קרי, מקום שבו ביטל בית-משפט כתב-אישום בהסכמת התובע והנאשם, וזאת אף לאחר תשובת הנאשם לכתב-האישום. **והשני, בראות בית-המשפט אחד משני אלה: ראשית, "שלא היה יסוד להאשמה", ושנית, במקרה שבו "ראה" בית-המשפט "נסיבות אחרות המצדיקות זאת"**.
27. בעוד **התנאי הראשון, שעניינו זיכוי של נאשם בדין או ביטול כתב האישום כנגדו על-פי סעיף 94(ב) לחסד"פ - הינו תנאי פורמאלי ונוקשה, הרי שהתנאי השני, טומן בחובו שתי עילות חלופיות שבגינן יכול נאשם שזוכה (או שהאישום כנגדו בוטל), לבקש פיצוי והחזר הוצאות האחת, "שלא היה יסוד להאשמה", והשנייה, במקרה שבו "ראה" בית-המשפט "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".** גבולותיה של העילה הראשונה הקובעת תנאי לפיו בית-המשפט "ראה שלא היה יסוד להאשמה" גודרו כ"נוסחה סגורה" כשהמרחב הפרשני של בית-המשפט במסגרת עילה זו הוא מוגבל יחסית. ברוח זו, המבחן לפסיקת פיצויים לפי עילה זו הוא **מבחן אובייקטיבי** והשאלה הינה אם חומר החקירה שהיה פרוש בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום היה מעלה אצל תובע סביר ציפייה כי יש בו ראיות לכאורה לבסס הרשעה. לעומת זאת, העילה השנייה שיש בה כדי לזכות את הנאשם שזוכה (או שהאישום כנגדו בוטל), בפיצוי והחזר הוצאות שעניינו, **"נסיבות אחרות המצדיקות זאת"** היא עילת-מסגרת "ועשויה היא לפרוש עצמה על-פני מרחבים-עד-אופק" (ראו לעניין זה, **פרשת בוגנים**, לעיל בעמ' 108 לפסק דינו של כב' השופט מ' חשין (כתוארו אז) **ופרשת דבש**, לעיל)).
28. הנה כי כן, זכותו של נאשם לקבלת פיצויים והחזר הוצאות הגנה מכוח סעיף 80 **לחוק העונשין**, הינה בגדר 'זכות יחסית'. פיצויים אלו יינתנו במקרים הראויים לכך, משהנאשם זוכה בדין או שכתב האישום בוטל כנגדו בהסכמת הצדדים (והביטול יחשב כדין ביטול לפני תשובת הנאשם לאישום), וזאת על פי שיקול דעתו של בית-המשפט לאחר שמצא כי התקיימה אחת מהעילות המזכות המנויות בסעיף (ראו לעניין זה, ע"פ 1767/94 **יוסף נ' מדינת ישראל** [פורסם בבנו] (07.02.1999), (להלן: **"פרשת יוסף"**)). לא זו אף זו, הרי שהנטל להוכחת קיומן של כל אחת משתי העילות המצדיקות פיצוי והחזר הוצאות הגנה מוטל הוא על שכמי הנאשם (ראו, **פרשת דבש**, לעיל).
29. **ומן התם אל הכא, הנאשמת לא עומדת ברישא של התנאי הראשון הקבוע בסעיף 80 לחוק העונשין**, שכן הנאשמת לא זוכתה בדין; ואולם, היא עומדת בתנאי החלופי הקבוע בסייפה של התנאי הראשון של סעיף 80 **לחוק** ובתנאי סעיף 94(ב) **לחסד"פ** עת כתב האישום בוטל כנגדה אמנם לאחר מתן מענה לכתב האישום, אך בהסכמתה המלאה.
30. **בכל הנוגע לעילה הראשונה, שוכנעתי כי במקרה שלפניי היה יסוד להאשמה**, שכן בידי המאשימה נאספו ראיות איתנות ולמכביר שהיה בהן כדי לבסס את האישום כנגד הנאשמת. בכלל זה ניתן למנות את מכלול הראיות שנאספו ע"י היחידה החוקרת ובהן, **דיווחה של המודיעה הגב' אנאל אליאן קבליו, (ע"ת 5, נ.ש.מ.) למוקד 100**, ממנו נלמד כי העדה התקשרה למוקד המשטרה ודיווחה כי היא רואה בבניין מולה אישה נכה שהפיליפינית שלה מרביצה לה; **דו"ח פעולה של השוטרים אינידלו מוגס מיום 05.02.2020 בשעה 17:56**, ממנו נלמד כי הוא פגש במודיעה שהצביעה לעבר חלון שדרכו היא ראתה מטפלת נותנת סטירה ומניפה כרית לכיוון פניה של המטופלת; **הודעתה של ע"ת/1 הגב' מ"א, אשר נגבתה במקום האירוע ביום 05.02.2020**, ממנה נלמד באופן מפורש

כי היא ראתה ממרפסת ביתה מטפלת אשר סוטרת לקשישה ומניפה כרית לכיוון פניה של האחרונה. עוד ציינה **ע"ת/1**, כי לאחר כעשר דקות היא שבה וראתה כיצד המטפלת לוקחת כרית לבנה ומשליכה אותה לעבר הקשישה, והוסיפה, כי היא הייתה בתצפית מלאה וטובה והייתה מזועזעת מהאירוע; **מזכר מיום 01.04.2020 שנרשם ע"י מפקח מורד מגידנה**, ממנו נלמד כי המודיעה מסרה לו כי היא הבחינה במטפלת שזורקת כרית לעבר המיטה ובמטפלת שסוטרת לעבר המיטה אך היא לא הבחינה בקשישה במהלך האירוע; **מזכר מיום 26.03.2020 שנרשם ע"י רס"מ מיכל אדמוני**, ממנו נלמד כי החוקרת התקשרה לע"ת/1, ושוחחה עמה וזו האחרונה מסרה לה כי גם בתה הבחינה באירוע וכי היא מוכנה לבוא ולמסור עדות כמו גם לבצע עימות אל מול החשודה; הודעתה של **ע"ת/1**, מיום 29.03.2020, ממנה נלמד כי באותו יום היא שהתה במרפסת דירתו של אחיינה, בקומה השנייה, הנמצאת במרחק של כ-10 מטרים מחדרה של הקשישה. העדה מסרה באותו מעמד כי היא ראתה בבירור את הקשישה שוכבת במיטה וראתה את פניה. או אז, כך טענה, נכנסה אישה שסוטר לקשישה וכי היא זיהתה כי המדובר במטפלת שלה שמיד ובסמוך יצאה מהחדר ושבה עם כרית של ילדים בצבע לבן, וסגרה באמצעותה לקשישה את האוויר לכמה שניות.

31. בנוסף לכך, משעומתה **ע"ת/1**, עם הדברים שעלו מהמזכר שנרשם ע"י המפקח מגידנה, לפיהם המודיעה מסרה לו שהיא לא הבחינה בקשישה במהלך האירוע, הלה הסבירה ועמדה על כך שאכן היא ראתה את פניה של הקשישה. עוד ציינה העדה במעמד זה, כי הן בתה **אורייה (ע"ת/4 - נ.ש.מ.)**, והן **אנאל (ע"ת/5 - נ.ש.מ.)**, ראו אף הן את התרחשות הדברים, אך רק מהשלב שבו המטפלת חזרה לחדר שבו שהתה הקשישה כשהכרית בידה של המטפלת; **דו"ח עימות שנערך בין ע"ת/1 לבין הנאשמת מיום 29.03.2020**, ממנו עולה כי **ע"ת/1**, מסרה כי היא ראתה דרך התריס הפתוח אישה ישנה ואת המטפלת שלה שנכנסת ונותנת לה סטירות. לדבריה, בתחילה היא סברה שהמדובר בזוג שהולך מכות, אך הבינה כי מדובר בקשישה ובמטפלת שלה לאחר שהסבה את שימת ליבה של **ע"ת/5**, להתרחשות הדברים במקום, זו האחרונה ציינה שבדירה מתגוררת קשישה סיעודית עם מטפלת. לדבריה, היא ראתה את המטפלת חוזרת לחדר שבו שהתה הקשישה וסגרה לקשישה את הפה באמצעות כרית בלי שום סיבה;

32. **הודעת ע"ת/4, הגב' אורייה אמסלם, מיום 30.03.2020**, ממנה נלמד כי ביום האירוע היא הגיעה לביתה של **אנאל (ע"ת/5 - נ.ש.מ.)**, ושם ישבו שתיהן, יחד עם אמה מירב **(ע"ת/1 - נ.ש.מ.)**, במרפסת הדירה. לדבריה, בעוד הקשישה שוכבת במיטה כשהפנים מופנות לעברה, היא ראתה שהמטפלת מחליפה לקשישה, מזיזה אותה ואז לוקחת כרית בצבע לבן ומניחה על פניה של הקשישה למשך כ-15 שניות. עוד הוסיפה **ע"ת/4**, שהחדר היה מואר ועל אף המרחק שבין הדירות, היא ראתה את התרחשות הדברים בצורה מיטבית. בהמשך לכך, ומשנשאלה אם המטפלת הכתה או ששמה את הכרית על פניה של הקשישה, הלה השיבה, כי הקשישה הוכתה באמצעות הכרית, שנותרה על פניה לכמה שניות;

33. **הודעת ע"ת/5, הגב' אנאל אליאן קבליו, מיום 30.03.2020**, ממנה נלמד כי היא שהתה ביום האירוע בדירה יחד עם **ע"ת/1** מירב, וכן עם בתה של מירב, **ע"ת/3**, אורייה. לדבריה, בעודן יושבות במרפסת, **ע"ת/1**, צעקה כי מישהו מרביץ, כאשר היא ביקשה ממנה להצביע לעבר מקור התרחשות האירוע, הצביעה **ע"ת/1**, לעבר הקומה הראשונה. עוד הוסיפה **ע"ת/5**, כי היא יודעת שבדירה זו מתגוררת קשישה שנראית במצב של צמח. לאחר ששלושתן הסתכלו לעבר הדירה, הן הבחינו במטפלת כשהיא יוצאת מהחדר וחוזרת ומיד מכה בפניה של הקשישה עם כרית בצבע לבן. הלה הדגישה שהיא ראתה את פניה של הקשישה ושהמטפלת נתנה לה מכה אחת עם הכרית. בהמשך לכך, העדה ציינה שהאור בחדרה של הקשישה היה דלוק, אך היא לא הבחינה באם הטלוויזיה הייתה דלוקה אם לאו. עוד ציינה **ע"ת/5**, ולא כיחדה כי מלבד אותה מכה שנתנה המטפלת לקשישה עם יד ימין, היא איננה זוכרת שהמטפלת חנקת את הקשישה באמצעות הכרית;

34. **והנחה בסרטוני מצלמות הגוף**, לפיו במפגש שבין השוטר שהגיע למקום לאחר קרות האירוע לבין שלוש עדות התביעה, **ע"ת/1**, מסרה לשוטר כי בתצפית שהיא ערכה מהמרפסת לעבר דירת הקשישה היא הבחינה בסטירה שניתנה, כשבתחילה היא סברה כי המדובר בזוג שרב, אך **ע"ת/5**, ציינה בפניה כי בדירה מתגוררת קשישה סיעודית יחד עם המטפלת שלה ובהמשך היא אכן זיהתה כי המדובר במטפלת הודית או מסרילנקה שנתנה לה (לקשישה - נ.ש.מ.), "מה זה סטירה" כלשונה. בהמשך לכך ציינה **ע"ת/1**, כי היא הבחינה במטפלת כשהיא "**אוחזת משהו ביד או טיטול או חתול (צ"ל חיתול - נ.ש.מ.)**, והיא עשתה ככה (מדגימה הנפת יד חזקה באוויר), זרקה והלכה". ואילו **ע"ת/4**, מסרה לשוטר כי היא הבחינה בנאשמת כשהיא "**זורקת לה את הטיטול (מדגימה באוויר צורת ריבוע)**, הטיטול הוא לבן ואימא שלי (צ"ל ע"ת/1, נ.ש.מ.)", ראתה את הסטירה".
35. **לדידי, הצטברותן של ראיות אלה שהייתה מונחת בפני המאשימה עובר להגשת כתב האישום הייתה מובילה כל תובע סביר לכדי מסקנה חד משמעית וברורה, לפיה יש בתיק די ראיות לכאורה לביסוס האשמה כנגד הנאשמת (ראו בעניין זה, פרשת יוסף, לעיל). להלן תובא התייחסות בית-המשפט לעיקרי הדברים שהועלו ע"י ההגנה בבקשתה.**
36. **ראשית, ובכל הנוגע למחדלי החקירה הנטענים, ובכלל זה לכך שהיחידה החוקרת נמנעה מלתפוס ראיה חפצית מהותית לתיק בדמות הכרית (או הטיטול), ומחדלה באי בדיקת המרחקים שבין הבניין שבו התגוררה הקשישה לבין הבניין שממנו צפו העדות במתרחש, הרי וכפי הידוע, נפסק לא אחת, כי מטרת החקירה היא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם זו עשויה להוביל לזיכוי החשוד או להרשעתו. לצד זאת נפסק, כי אין במחדלי חקירה, כשלעצמם, להביא לזיכוי, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמת הנאשם בעבירות שיוחסו לו (ראו והשווה, לסעיף 73 לפסק דינו של כב' השו' נ' סולברג בע"פ 2840/17 **ניאזוב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (04.09.2018) והאסמכתאות שם). זאת ועוד, השאלה אותה נדרש בית-המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו (ראו והשווה לסעיף 89 לפסק דינו של כב' הש' (כתוארו אז) ס' ג'ובראן בע"פ 2694/14 **חדאד נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (6.09.2016)). ברי, כי האכסניה הראויה לבירור טענות בדבר מחדלי חקירה והשפעתם על ההליך הפלילי היא שלב הכרעת הדין. בהינתן העובדה כי משהגיעו הצדדים להסכמה, לפיה יבוטל כתב האישום בהסכמה ולא הובאו בפני בית-המשפט הראיות להוכחת העובדות הנטענות בכתב האישום, קיים קושי בשלב זה לבחון אם היו בחקירה מחדלים, ואם כן, מהי עוצמתם ומשקלם והאם יש בהם, ככל שהיה נמצא כי הם קיימים כדי לפגוע בהגנת הנאשמת.**
37. **ויוער, כי חרף העובדה כי ב"כ הנאשמת התבקש בטיעונו בעל פה שלא להרחיב את היריעה מעבר לדברים שנרשמו על ידו באריכות בבקשתו עלי כתב, אזי הלה הוסיף וטען במהלך הדיון כי נפל פגם בעבודת היחידה החוקרת עת הנאשמת נחקרה בשפה העברית. אכן, לא יכולה להיות מחלוקת בדבר חשיבותו ונחיצותו של תרגום ההליך המשפטי לחשוד או לנאשם, אשר אינו מבין את השפה העברית, הן בחקירה והן במהלך הדיון בבית-המשפט, וברי כי עת החשוד או הנאשם אינם זוכים לתרגום אפקטיבי נפגעת זכותו להליך הוגן, ונשללת הימנו הזכות להבין את אשר הוא נחשד או מואשם בו, כמו גם את יכולתו להסביר את עצמו ולהתגונן באופן שעשוי להוביל בסופו של יום, לטיהור שמו (ראו והשווה, בש"פ 2137-12 **מדינת ישראל נ' בינה סמרהרט** [פורסם בנבו] (15.03.2012); ע"פ 974/07 **ג'מל אלשמאלי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (15.02.2007); וע"פ 3250/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד סה(2) 482). עם זאת, עיון בהודעתה של הנאשמת מיום 05.02.2020, מעלה כי הנאשמת נשאלה מפורשות האם היא מבינה טוב עברית ועל כך היא השיבה בחיוב ואף ציינה כי היא נמצאת בישראל משנת 2014. עוד השיבה הנאשמת בחיוב לשאלה האם היא מבינה את זכויותיה ואת החשדות שעומדים כנגדה (עמוד 2 שורות 14-1 להודעתה). הנה כי כן, משהנאשמת הצהירה באופן חד משמעי וברור כי היא מבינה היטב את השפה**

- העברית, לא מצאתי כל פגם בכך שהלה נחקרה בשפה העברית, כטענת ההגנה.
38. **שנית, ובכל הנוגע לטרוניית של ההגנה באשר לפגם שנפל בנוסחו של כתב האישום, בכך שהוא כלל את שמה של הקשישה ברשימת עדי התביעה, חרף העובדה כי היה ידוע למאשימה כי הלה איננה מתקשרת ואיננה מתפקדת כלל** (כעולה מדו"ח הפעולה ממועד קורות האירוע (שסומן נספח 8 לבקשה), ייאמר, כי כידוע, נקודת המוצא היא, שהחלטה לגבי אופן ניסוח כתב אישום היא במובהק מסוג ההחלטות שבליבת הסמכות ושיקול הדעת של התביעה. לתביעה מסור שיקול דעת מקצועי רחב בסוגיות שונות הנוגעות להליך הפלילי על כל שלביו, החל מהחקירה, דרך הגשת כתב האישום וכלה בשלב הערעור, כשהתערבות בשיקול דעת הרשויות תיעשה במשורה ובמקרים חריגים ונדירים בלבד, כאשר ההחלטה הנדונה לוקה בחוסר סבירות קיצוני (ראו לעניין זה, דבריו של כב' השו"י עמית בסעיף 8 בבג"ץ 8814/18 **אמסלם נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.01.2019), וכן ראו סעיף 5 לפסק דינו של כב' השו"י עמית בבג"ץ 199/18 **טובים נ' מדינת ישראל** (18.03.2020)).
39. אכן, לא נעלם מעיני כי ישנה משמעות ניכרת לנוסח כתב האישום וברי כי נדרשת הקפדה של ממש על ניסוחו, שכן כתב האישום הוא המסמך המכונן של ההליך הפלילי ועמו נדרש הנאשם להתמודד.
40. בנסיבות שלפניי אינני סבורה כי הכללתה של הקשישה ברשימת עדי התביעה מלכתחילה פגע ביכולתה של הנאשמת להתגונן או שיבש את הגנתה, שכן מקריאתו עולה בברור כי כתב האישום שטח בפני הנאשמת את עיקר עמדתה של המאשימה, ואפשר לה להיערך להליך הפלילי ולכלכל את צעדיה כדבעי (ראו לעניין זה, **רע"פ 2581/14 יקותיאל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.02.2015)). מה עוד, ולמען שלמות התמונה יצוין, כי בסופו של יום הוסרה הקשישה מרשימת עדי התביעה (ראו פרוטוקול הדיון שהתקיים בפני המותב האחר ביום 16.01.2022).
41. ויוער גם כאן, כי חרף העובדה כי ב"כ הנאשמת התבקש בטיעוניה בעל פה שלא להרחיב את היריעה מעבר לדברים שנרשמו על ידו באריכות בבקשתו עלי כתב, **אזי הלה הוסיף וטען במהלך הדיון כי נפל פגם בכתב האישום עת בעובדותיו צוין כי הנאשמת אחזה בכרית בשתי הזדמנויות שונות, דבר שאינו עולה בקנה אחד עם הראיות שנאספו בתיק**. ולראייה, שבסופו של דבר המאשימה בחרה להעמיד לדין את הנאשמת בגין עבירת תקיפה אחת בלבד.
42. אכן, אל לנו לשכוח כי עובדות כתב האישום מלמדות כי הנאשמת ביצעה שני מעשי תקיפה כלפי הקשישה בשתי הזדמנויות שונות (פעם אחת כשהיא השליכה את הכרית לעבר פניה של הקשישה ובפעם השנייה עת היא אחזה בכרית והצמידה אותה על פניה של האחרונה). הגם אם חסד עשתה עמה המאשימה והיא הועמדה לדין בגין עבירת תקיפה אחת בלבד, הרי יש לזכור כי מאז חקיקתו של **החסד** אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו (ראו לעניין זה, **רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 594 (2006); **רע"פ 2581/14 יקותיאל נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (12.02.2015); **וע"פ 1997/13 פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (29.08.2013)).
43. גם לגופו של עניין ייאמר, כי עיון בכלל הראיות שהוצגו לעיוני עולה כי על פניו הנאשמת תקפה את הקשישה באמצעות הכרית בשתי הזדמנויות שונות. **בפעם הראשונה, תקפה הנאשמת את הקשישה באמצעות זריקת הכרית לעבר פניה של הקשישה** (ראו הדברים שמסרה **ע"ת/1**, כפי שהם נחזים בסרטון מצלמת הגוף של השוטר וכפי שהם נרשמו בהודעתה של העדה (שורה 9 להודעה שסומנה נספח 2 לבקשה), כשדבר זה אף עולה בקנה אחד הן עם הדברים שמסרה **ע"ת/5**, (במזכר שסומן נספח 8 לבקשה), הן עם הדברים שמסרה **ע"ת/4**, (בהודעתה שסומנה נספח 12 לבקשה, בשורות 5-6), והן עם הדברים שהלה מסרה בפני השוטר שהגיע למקום והנחזים במצלמת הגוף של השוטר); **ובפעם השנייה, תקפה הנאשמת את הקשישה, בכך שהיא סגרה לאחרונה את פתחי האוויר באמצעות הכרית** (ראו הדברים שמסרה **ע"ת/1**, בהודעתה שסומנה נספח 10

לבקשה ובדו"ח העימות שסומן נספח 11 לבקשה), כשדברים אלו אף עולים בקנה אחד הן עם הדברים שמסרה **ע"ת/4**, בהודעתה (שסומנה נספח 12 לבקשה, בשורה 9), והן עם הדברים שמסרה **ע"ת/5**, בהודעתה (שסומנה נספח 13, בשורה 13)). הנה כי כן, לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו בניסוחו של כתב האישום.

44. **שלישית, ובכל הנוגע לרמיזת ההגנה, לפיה כל שלוש העדות תיאמו ביניהן את גרסתן וישו להן למטרה להפיל את הנאשמת על לא עוול בכפה**, ייאמר כי בשלב זה לא הובאו ראיות לקיומם של שיקולים זרים או לא עניינים בהגשת כתב האישום וברי כי לא הוכח הקשר בין שלוש העדות כטענת ההגנה באופן המעלה חשש לקיום שיקולים זרים בהגשת כתב האישום. כל הטענות הללו לא נתמכו בראיות.

45. **ברוח זו, אף מצאתי כי לא הובאו ראיות לרמיזת ההגנה, לפיה ע"ת/1, ובתה של הקשישה קשרו ביניהן קשר להעליל על הנאשמת עלילת שווא ולראייה (לשיטת ההגנה), שדבריה של ע"ת/1, לפיהם היא אינה מתגוררת במקום ואינה מכירה איש בסביבה עומדים בסתירה לדברים שהלה מציינת בפני השוטר שמגיע למקום ביום האירוע** (מזכר מיום 05.02.2020 (שסומן נספח 8 בבקשה), ולדברים שמוסרת **ע"ת/2**, בהודעתה במשטרה (שסומן נספח 10 לבקשה), מהם נלמד לשיטת ההגנה כי העדה התקשרה לבתה של הקשישה ועמדה אתה בקשר. בעניין זה יוער, כי עיון במזכר האמור מעלה כי השוטר שמגיע למקום משוחח עם המודיעה היא **אנאל (ע"ת/5)**, המתגוררת בדירה שממנה נצפתה הנאשמת (ולא עם **ע"ת/1**), כך שלא מן הנמנע לסבור כי פרטיה של בתה של הגב' מ' ז"ל הגיעו לידיה של **אנאל** מכוח יחסי השכנות שלה עם הקשישה. מה עוד, שעל פני הדברים ההכרות של **ע"ת/1**, עם בתה של הקשישה מכוח עבודתן המשותפת בעירייה והעובדה כי היא שוחחה אתה משפגשה בה מתחת לבניין לאחר קרות האירוע (כעולה מנספח 10 לבקשה), אין בה כדי להוכיח בשלב על רצף ההליך הפלילי שבו אנו מצויים מניה וביה את רמיזתה זו של ההגנה משהדבר אינו נתמך בכל ראייה פוזיטיבית.

46. **רביעית, ובאשר לטענות ההגנה להיותה של ע"ת/1, בלתי מהימנה**, שגרסתה מתפתחת וכי היא אינה דוברת אמת וסותרת את עצמה, תוך שהוא "אינה סגורה על עצמה" האם הנאשמת זרקה לעבר הקשישה כרית או שמא טיטול; על פי גרסתה הראשונה כפי שזו תועדה **במצלמת הגוף** של השוטרים הלה מסרה כי היא ראתה לכאורה את הנאשמת **סוטר לקשישה הא ותו לא**, ואילו דברים אלו שונים בתכליתם ובמהותם מהדברים שהלה מסרה בהודעתה הראשונה לשוטר שהגיע למקום האירוע (שסומן נספח 2 לבקשה), לפיהם היא ראתה את הנאשמת סוטר לקשישה וכעבור 10 דק' היא הבחינה בכך שהנאשמת לוקחת כרית לבנה ומשליכה אותה לעבר פניה של הקשישה; דברים אחרונים אלו אף עומדים בניגוד לאמור בדברי המודיעה (כפי שהדברים תועדו במזכר מיום 01.04.2020 שנערך ע"י המפקח מג'דנה משיחה שהתקיימה עמה בסמוך לדיווח למוקד 100 ביום האירוע (05.02.2020) (שסומן נספח 6 לבקשה), שציינה כי היא לא הבחינה בקשישה במהלך האירוע אלא הבחינה במטפלת כשהיא זורקת כרית לעבר המיטה וכי היא הבחינה במטפלת כשהיא סוטר לעבר המיטה אך היא לא הבחינה בסטירה פוגעת בפניה של הקשישה; ואף עומדים בסתירה לדברים שהעדה מוסרת כעולה ממזכר שנרשם ביום 06.02.2020 (שסומן נספח 7 לבקשה), ומהדברים שהיא מוסרת בהודעתה במשטרה מיום 29.03.2020 (שסומן נספח 10 לבקשה), מהם נלמד כי לטענתה היא אכן הבחינה בפניה של הקשישה; היא הבחינה בכך שהנאשמת סוטר בפניה של הקשישה, ובהמשך היא הבחינה בכך שהנאשמת לקחה כרית וסגרה באמצעותה את האוויר לקשישה; ואף עומדים בסתירה לדבריה של העדה במהלך העימות שנערך עם הנאשמת מהם נלמד כי הנאשמת הפנתה לעברה של הקשישה "סטירות כמו כאפות" (ולא סטירה אחת), וסגרה לקשישה את הפה באמצעות הכרית (בתנועת חניקה), ולא רק השליכה את הכרית לעברה של הקשישה.

47. ייאמר כבר עתה, כי **האכסניה הנכונה לקביעת ממצאי מהימנות** הינה במסגרת הליך הבאת הראיות, ובשעה שב"כ הנאשמת נתן הסכמתו לבקשת המאשימה לעתור לביטול האישום, ייקשה על בית-המשפט בשלב שבו אנו מצויים לקבוע מסמרות ולהכריע בעניין זה. יחד עם זאת, וכפי הידוע, סתירות ואי דיוקים בנקודות מסוימות,

כשלעצמן, לא בהכרח יביאו לקביעה, לפיה העדות כולה כמכלול איננה מהימנה (ראו והשוו לעניין זה, ע"פ (מחוזי ב"ש) 47736-04-18 **מדינת ישראל נ' אמג'ד אלקאדי** [פורסם בנבו] 27.03.2019); תפ"ח (מחוזי נצ') 112-09 **מדינת ישראל נ' בוניפד (עציר)** [פורסם בנבו] 23.05.2010); עפ"ת (מחוזי מרכז) 4853-04-08 **מצארוה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] 07.09.2008); ע"פ 993/00 **נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205, 224 (2002); וע"פ 433/13 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] 02.06.2014)). מה גם, ובזהירות ייאמר, שבמקרה הנדון אין המדובר בסתירות הנוגעות לליבת האירוע, ובהחלט ייתכן שמקורן בחולשתו של הזיכרון האנושי ובאי דיוקים שנפלו אצל העדה בשל סערת הנפש שבו היא הייתה נתונה בגין האירוע יוצא הדופן שבו היא צפתה (כשצפייה בסרטוני הגוף של השוטר שהגיע למקום מאששת תזה זו).

48. **ברוח דברים אלו אקדים את המאוחר ואציין כבר עתה, כי לא מצאתי להעניק לטרוניית הסנגור לפיה ע"ת/1, לא מסרה מיד עם הגיע השוטר למקום לאחר קרות האירוע כי הנאשמת החזיקה בכרית בשתי הזדמנויות שונות (ככתוב בכתב האישום).** בניגוד לדברים אלו, עיון בהודעתה של העדה שנגבתה במקום (כנצפה אף במצלמת הגוף של השוטר), מעלה כי הלה מסרה כי אכן הנאשמת החזיקה פעמיים בכרית (פעם אחת עת היא השליכה את הכרית לעברה של הקשישה ובפעם השנייה עת היא תקפה באמצעותה את הקשישה). העובדה כי העדה לא מסרה דברים אלו מיד עם הגיע השוטר למקום, אלא כמה דקות לאחר מכן, יכולה בהחלט לעלות בקנה אחד עם אותו הלך נפש נסער שבו הלה הייתה נתונה מיד לאחר קרות האירוע, ולראייה שהיא מסרה את הדברים כעבור פרק זמן קצר.

49. עוד יוער, כי על פניו נפלה שגגה תחת ידו של הסנגור עת הלה חזר פעם אחר פעם על כך שעל פי גרסתה הראשונה של **ע"ת/1**, כפי שנחזה במצלמות הגוף של השוטר הלה מסרה כי הנאשמת אף סטרה לקשישה ואילו רק בהמשך דבריה היא נזכרה למסור כי הנאשמת אף השליכה טיטול או כרית לעבר הקשישה. בניגוד לכך, וכפי הנצפה בסרטוני הגוף של השוטר שהגיע למקום, העדה מסרה **באופן חד משמעי כי הנאשמת זרקה לעברה של הקשישה טיטול (או חיתול) (מעבר לסטירה).** כשדברים אלו אף עולים בקנה אחד עם הדברים שמסרה **ע"ת/4**, כנחזה במצלמות הגוף.

50. עוד בעניין זה יוער, כי לדידי אין כל משמעות לתהייה הנוספת שהעלה הסנגור, לפיה גרסתה של **ע"ת/1** (וכן גרסתן של **ע"ת/4** ושל **ע"ת/5**), בלתי מהימנה שכן הן לא ידעו להבחין אם מדובר בטיטול או שמא בכרית. ברוח זו ייאמר כי משמסרו **ע"ת/1** וע"ת/4 (כנצפה בסרטוני הגוף), כי הנאשמת השליכה לעבר הקשישה חפץ מרובע (כפי שהדגימה **ע"ת/4**, באוויר), אזי מה לי אם הנאשמת השליכה לעבר הקשישה טיטול, חיתול או שמא כרית, בשני המקרים מדובר בעבירת תקיפה שעל פניו בוצעה ע"י הנאשמת כלפי הקשישה באמצעות אותו חפץ.

51. שגגה נוספת שנפלה תחת ידו של הסנגור עניינה בהפנייתו לסתירות שנפלו בגרסתה של **ע"ת/1**, לבין הדברים שמסרה **המודיעה** (בנספח 6 לבקשה), שכן על פני הדברים אין המדובר בדברים שמסרה **ע"ת/1**, אלא בדבריה של **ע"ת/5**. מה עוד, שמדובר במזכר שנרשם **כחודשיים** לאחר קרות האירוע ודברים אלה מדברים בעד עצמם (אם כי לא התעלמתי מכך כי **ע"ת/1**, עומתה עם תוכן דברים אלו בהודעתה במשטרה (יתכן שאף נפלה שגגה תחת ידה של החוקרת בעניין זה), ומסרה כי היא אכן ראתה את הקשישה ואת הנאשמת רוכנת לעברה וסוורת לה באמצעות יד ימין (בנספח 10 לבקשה). בהמשך לכך, ההגנה הפנתה בעניין זה אף למזכר שנרשם ביום 06.02.2020 (שסומן נספח 7 לבקשה), ואולם עיון בנספח 7 מלמד כי מדובר במזכר שנערך ע"י רס"מ מיכל אדמוני הימנו עולים הדברים שמסרה לה בתה של הקשישה, כך שברי שהמסמך אינו מעניינינו.

52. **וחמישית, ובכל הנוגע לטענותיה של ההגנה באשר להיותן של עדות התביעה ע"ת/4 וע"ת/5 בלתי מהימנות בעליל,** תוך שהדברים שהן מסרו עומדים בניגוד לדברים שתועדו במצלמות הגוף של השוטרים, הרי שצפייה בסרטונים ועיון בהודעותיהן מגלה כי הגם אם נפלו סתירות מסוימות בעדותן ואי דיוקים, הרי שבכל הנוגע

לליבת עדותן דבריהן משתלבים יחד עם יתר חומרי החקירה שחשפה ההגנה בפני בית המשפט, ולא מצאתי כי יש מקום לפקפק באמינות דבריהן של העדות כמכלול. גם כאן, בזהירות יאמר, שבמקרה הנדון אין המדובר בסתירות הנוגעות לליבת האירוע, ובהחלט ייתכן שמקורן בחולשתו של הזיכרון האנושי ובבלבול שנפל אצל העדות בשל המצב הנפשי שבו הן היו נתונות בשל חלקו של האירוע שבו הן צפו. מה עוד, שבפסיקה נקבע כי גם גרסאות מנוגדות או קוטביות ביחס לאירוע מסוים אינן מאיינות את סבירות הגשתו של כתב האישום (לעניין זה ראו, פסקאות 21-22 בפרשת יוסף, לעיל).

53. כאמור זה מכבר, השלב הנכון לבחון טענות אלה שהועלו ע"י ההגנה הוא במסגרת ניהול ההליך העיקרי, עת בית-המשפט נחשף למלוא חומר הראיות. משהגנה החליטה בהחלטה מושכלת לחזור בה מכפירת הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום, וסברה כי אין מקום לנהל את התיק ולהביא ראיות בפני בית-המשפט ונתנה הסכמתה לבקשת המאשימה לעתור לביטול האישום, ברי כי יקשה על בית-המשפט לקבוע מסמרות ולהכריע בעניין זה בשלב שבו אנו מצויים כעת.

54. **למעלה מן הצורך אף אעיר בזהירות רבה כי עיון בדבריה של הנאשמת מעלה כי אף באלו נפלו אי דיוקים, סתירות ותהיות.** כך, ומשהלה נשאלה בחקירתה במשטרה האם היא תקפה את הקשישה היא השיבה **"לא, מתי שהיא הייתה במיטה אני הזזתי לה את הפנים ואמרתי לה לראות טלוויזיה"**, ובמענה לשאלה מדוע היא נגעה בפניה של הקשישה הלה השיבה כי **"היא לא יכולה לסובב את הראש, הייתי צריכה לסדר לה את הראש לראות טלוויזיה, אחר כך לקחתי את הכרית שהייתה ביד שלה וברגליים ושמתי אותם בצד כדי לסדר בכיסא גלגלים כדי שהיא תשב בסלון"** (הודעת הנאשמת מיום 05.02.2020). לעומת זאת, בעת העימות שנערך בין ע"ת/1, לבין הנאשמת (שסומן נספח 11 לבקשה), הלה מסרה את הדברים הבאים: **"היא אומרת על היד עשיתי ככה ואני רק לראות טלוויזיה היא לא שמעה ועשיתי לה ככה על העיניים"**. הנה כי כן, פעם אחת הנאשמת מוסרת כי היא הזיזה לקשישה את הפנים ופעם שנייה, את העיניים; בפעם הראשונה היא מוסרת שהיא הזיזה לקשישה את העיניים ואמרה לה שתראה טלוויזיה כשהדבר אינו עולה בקנה אחד עם מצבה הרפואי הקשה של הקשישה, שכפי שנטען ע"י ההגנה הייתה מצויה בחוסר תפקוד טוטאלי, דמנטית ולא מתקשרת, כך שלא ברור כלל ועיקר מדוע הנאשמת הזיזה את עיניה וכיצד היא תקשרה עמה ואמרה לה לצפות בטלוויזיה; דבריה של הנאשמת אף אינם עולים בקנה אחד עם גרסאותיהן של עדות התביעה, לפיהן הנאשמת עברה לחדר אחר והצטיידה בכרית; לא ברור כלל מדבריה של הנאשמת מדוע היא הייתה צריכה להעביר את הקשישה במצבה הפיזי הרעוע לסלון לאחר שהיא כבר סובבה לה את הראש (או את העיניים), ואמרה לה לצפות בטלוויזיה במיטה; כשבעימות נמנעת הנאשמת לתאר את פרטי האירוע (למעט את הדברים שהובאו זה עתה).

55. **יוצא אפוא, כי בעניינה של הנאשמת היה יסוד להאשמה ומשכך, עניינה אינו חוסה בגדר העילה הראשונה המזכה נאשם שזוכה (או שכתב האישום בוטל כנגדו בהסכמת הצדדים), בפיצויים והחזר הוצאות.**

56. **בכל הנוגע לעילה השנייה, שעניינה פיצוי בגין "נסיבות אחרות המצדיקות זאת",** לא נעלם מעיני כי מדובר בעילה המנוסחת באופן רחב ומאפשרת גמישות באשר למגוון הנסיבות אשר יכול ותבואנה בגדרה. לאחר שבחנתי את הבקשה בהתאם לקווים המנחים ולשלוש הקטגוריות הכלליות שנקבעו בפסיקה להבניית שיקול דעת בית-המשפט באשר לעילה זו (ראו לעניין זה, ע"פ 7235/16 כהן נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו] 11.02.2018), מצאתי באשר לקטגוריה הראשונה שעניינה נסיבות הנוגעות להליך המשפטי, כי החל מהשלב שבו התיק נקבע להוכחות הדיונים בתיק זה התנהלו בקצב משביע רצון, תוך שניתנה לנאשמת שהייתה מיוצגת כל העת ע"י בא כוחה לנהל את הגנתה כדבעי; באשר לקטגוריה השנייה שעניינה טיב הזיכוי, הרי שאין המדובר בזיכוי "קלאסי" אלא בביטולו של כתב האישום שאינו מבוסס על קביעה פוזיטיבית כי הנאשמת לא ביצעה את העבירה

שיוחסה לה בכתב האישום (ראו עניין זה, ע"פ 2366/03 **עסאף ואח' נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (01.12.2014), אלא בהחלטת המאשימה בהסכמת הנאשמת לחזרה מכתב אישום בטרם שמיעת הראיות בתיק. בעניין זה לא מצאתי נימוקים כבדי משקל שיצדיקו את דחיית עמדת המאשימה, לפיה ההחלטה על חזרה מהאישום הייתה החלטה סבירה בנסיבות העניין ונלקחה בכפוף לכמה פרמטרים ובהם, החומר הראייתי שהיה קיים; העניין הציבורי; שיקולי יעילות; חלופת הזמן ופטירת הקשישה, מה עוד שהדבר נעשה בהסכמת ההגנה; באשר **לקטגוריה השלישית שעניינה, נסיבותיה האישיות של הנאשמת**, לא מצאתי כי עלה בידיה של הנאשמת לבסס בראיות ולהצביע על הנזקים הייחודיים שנגרמו לה ובכלל זה נזקים כלכליים, בריאותיים, אישיים או נזקים אחרים או חריגים שיצדיקו מתן פיצויים, ושאינם נזקים שנגרמים על דרך הכלל לכלל הנאשמים בגין הליכים פליליים בעניינם המסתיימים בזיכוי או בביטולו של האישום (ראו לעניין זה, ע"פ 1767/94 **יוסף ואח' נגד מדינת ישראל**, פ"ד נג(1) 505, 528-529).

57. ויוער, כי גם המסמכים שאליהם הפנתה ההגנה בבקשתה שעניינם תביעה כספית שהגישה הנאשמת כנגד בתה של המנוחה אינם נוגעים ישירות לעניינינו וממילא אין בהם קביעה סופית של בית הדין האזורי לעבודה (וממילא ובניגוד לאמור בסעיף 42א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, לפיו הממצאים והמסקנות של פסק דין חלוט במשפט פלילי, המרשיע את הנאשם יהיו קבילים במשפט אזרחי כראיה לכאורה לאמור בהם, הרי שגם לו ניתן פסק דין חלוט בבית הדין האזורי לעבודה לא היה באמור בו כדי להוות ראיה לכאורה לאחריותה של הנאשמת או לנזקים שנגרמו לה במשפטה הפלילי).

58. **יוצא אפוא, כי בעניינה של הנאשמת לא התקיימו נסיבות אחרות המצדיקות זיכוי ומשכך, עניינה אינו חוסה בגדר העילה השנייה המזכה נאשם שזוכה (או שכתב האישום בוטל כנגדו בהסכמת הצדדים), בפיצויים והחזר הוצאות.**

59. בסיכומם של דברים ייאמר, כי המאשימה, שעמד בפניה צבר ראיות עובר להגשת כתב האישום, הסכימה בהגינותה לבחון את עמדתה פעם נוספת לאור הטענות שעלו בישיבת הגישור ועקבפטיירתה של הקשישה והאינטרס הציבורי, ומשכך היא עתרה לביטול האישום כנגד הנאשמת. בקשתה של המאשימה לביטול האישום לא נבעה מהעדר ראיות אלא מתוך אותו ספק שטרם הוכח ועודנו שנוי במחלוקת בדבר אשמתה של הנאשמת. עובדה היא, כי טענת ההגנה לביטול כתב האישום מהטעם של 'הגנה מן הצדק' נדחתה על ידי המותב האחר ובכלל זה טענתה באשר לאי שליחת מכתב היידוע על אודות הגשת כתב האישום כנגדה מחדש (משכך, ברי כי אין מקום שמותב זה יידרש פעם נוספת לטענה זו). כמו כן, לא מצאתי כי עניינה של הנאשמת נכנס לגדרה של העילה השנייה שעניינה זיכוי בפיצוי והחזר הוצאות בשל נסיבות אחרות המצדיקות זאת ולא מצאתי בעניינה של הנאשמת כל נסיבה המצדיקה מתן פיצוי.

60. בשולי הדברים אך לא בשולי חשיבותם יוער, כי ברי שאין חקר לתבונת סנגור מוכשר (ראו והשוו, ע"פ 35/50 **מלכה נגד היועמ"ש**, פד ד 429, בע' 433), ועדיין נדמה כי החשש שהועלה בפסיקת בית-המשפט העליון שלפיו הליך השיפוי והפיצוי יביא לחזרה על משפט פלילי בהיפוך, כך שהנאשם שזוכה יהיה מאשים ואילו המדינה תהא נאשמת (ראו, **פרשת שגיא ופרשת דבש**, לעיל) - למרבה הצער התממש בבקשה שהונחה להכרעתי.

61. ברוח דברים אלו, נקבע לא אחת כי הליך לפי סעיף 80 **לחוק העונשין** נושא "אופי מעין אזרחי" שיכול ויחולו עליו תקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, ובמקום שבו בית-המשפט נאלץ להתמודד עם הליך סרק שמוגש בחוסר תום לב ובפרט לאחר שבית-המשפט מאפשר למבקש לחזור בו מבקשתו והאחרון עומד על בקשתו - ניתן לחייב את האחרון בהשתתפות פיצויים לטובת אוצר המדינה (ראו לעניין זה, דבריו של כב' השו' מ' מזוז בסעיף 15 בע"פ 2255/15 **אגבריה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (22.3.16)).

62. הנה כי כן, וחרף נטיית לקבוע כי ההליך שנקטה בו ההגנה בבקשתה זו הינו הליך שמוטב אילולא היה ננקט, וכי

על פני הדברים היה ראוי להשית עליה הוצאות לטובת אוצר המדינה, שהיה בהן כדי להלום את התנהלותה ואת השחתת זמנם של בית-המשפט ושל המאשימה, הרי שלאחר שערכתי שקלא וטריא בעניין, מצאתי ולו לפנים משורת הדין להימנע בזו הפעם מהשתת הוצאות על שכמי ההגנה.

63. סוף דבר ומכל הטעמים שנמנו לעיל, הנני מורה על דחיית הבקשה.

ניתנה היום, י"ז טבת תשפ"ג, 10 ינואר 2023, בהעדר
הצדדים.